

EL CLUB 3 BETA

El cas de Lady Britània

Inclou
2
Beta-olors!

Estrella Polar

EL CLUB 3 BETA

Brilly Pat

El cas de Lady Britània

Textos a cura de Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció: Club 3 Beta

Projecte editorial d'Alice Fornasetti, Chiara Fiango i Tommaso Vianello

Realització editorial d'Atlantya Dreamfarm s.r.l.

Textos de Miriam Dibini

Projecte gràfic de Yuko Egusa

Il·lustracions de Nicoletta Persello i Roger Webber (disseny) i Christian Aliprandi (color)

Títol original: *Il segreto di Sulphuria*

Traducció de Maria Dolors Ventós

Adaptació de la coberta de Pilar Sola

© 2014, Edizioni Piemme S.p.A, Corso Como, 15, 20154 Milà, Itàlia

www.batpat.it

International Rights © Atlantya, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantya.it

www.atlantya.com

© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11,
08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.batpat.cat

Primera edició: abril del 2014

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Egedsa

Dipòsit legal: B. 5.752-2014

ISBN: 978-84-9057-423-2

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

La primavera de les ratapenades

rema, maquillatge, pólvores, llapis i corrector: la meva germana Bessy ja feia un parell d'hores que provava desesperadament de tapar-se les ulleres que li envoltaven els ulls amb una dotzena de productes de bellesa, però sense cap èxit. Com més s'hi esforçava, més s'enrabiava i més arrufava el musell, i això feia malbé l'efecte del maquillatge.

—Per les joies de la reina ratapenada! —va exclamar, mirant-se al mirall, resignada—. Però si semblo una vampira!

Es va posar a plorar amargament i les llàgrimes li van desfer el maquillatge i el van convertir en una pasterada llefiscosa.

—Ara encara estic pitjor! —va exclamar, sanglotant.

Hi havíem de fer alguna cosa abans que els seus crits ens esquerdessin els sonars!

—No diguis aquestes coses —li va recomanar afectuosament la Baggy, per consolar-la—.

A mi em sembla que només estàs un pèl... cansada.

—Ho dius perquè pari de plorar!

Era veritat, però no l'hi podíem dir, és clar... perquè llavors s'hauria posat a plorar més fort.

—Estic segura que amb una miqueta de repòs el teu preciós musellet tornarà a ser tan pàl·lid i violaci com sempre! No passis ànsia —la va animar la meva germana.

—Dormir no em servirà de res! Quan arriba la primavera sempre em passa el mateix, deu ser alguna cosa que flota en l'aire. El pol·len o alguna cosa d'aquestes; em penso que sóc una mica al·lèrgica. No ho sé, però cada matí em desperto amb aquesta horrible cara de Dràcula!

—Doncs, si no tens ganes de dormir, per què no vas a fer un vol? L'exercici físic sempre va bé! —li va suggerir la Baggy, l'atleta de la família Pat.

—Perquè no vull que em vegi ningú amb aquesta cara!

La Baggy estava a punt de tenir un atac de nervis. Aleshores vaig recordar una cosa que havia vist la nit abans, durant un dels meus habituals vols d'exploració.

—La Bessy té raó: la solució no és anar-se'n a dormir... —vaig comentar.

—Doncs quina és, eh?! —em va preguntar agressivament la Baggy.

—Relaxar-se. I sé d'un lloc on ho podem fer!

Totes dues em van mirar com si hagués dit un disbarat com una casa. Sempre ho fan quan tinc una idea, perquè sóc la germana petita i es pensen que la saben molt més llarga que jo, però aquesta vegada s'equivocaven. Perquè tinc una memòria excel·lent (una qualitat molt important per a una ratapenada detectiva com jo) i resulta que la nit abans, durant un dels meus vols a la claror de la lluna, vaig passar per davant d'un edifici que acabaven de construir en un camp de la rodalia de Baskerville.

—Es diu el Temple del Benestar, i és al 189 de Water Lane —els vaig explicar.

—Me'l conec, aquest carrer.

Porta als afores de la ciutat, però no hi he vist mai cap temple, allà —va objectar la Baggy.

—És clar! Perquè tot just l'han acabat de construir... L'inauguren aquest vespre i nosaltres hi podem anar després, quan tots els invitats hagin tornat cap a casa, i aprofitar per...

—...relaxar-nos una mica! —va afegir la Bessy amb un somriure dibuixat als ullals. Per fi s'havia calmat.— Trobo que és una idea genial! —va afegir, bategant les ales.

La Baggy la va mirar amb una expressió escèptica.

—D'acord. Diuen que els vapors termals també van molt bé per estirar les arrugues.

—Jo no tinc arrugues!

—Qui ho diu, que tens arrugues?!

—Ho has dit tu!

—No és veritat!

—Que sí!

—Que no!

Càsum els mosquits! Ja tornaven a escridassar-se! M'havia d'empescar una distracció per estalviar-me un terrible mal de sonar. Em vaig acostar a l'immens i acolorit guarda-roba de la Bessy i li vaig preguntar:

—Quin vestit et posaràs aquest vespre?

Va callar immediatament.

—Ostres, no hi havia pensat! Calleu, sisplau, que he de pensar quina és la roba més adequada
—ens va exigir amb una expressió de no acceptar rèpliques.

—Oi tant! —vaig exclamar triomfalment, mentre picava l'ullet a la Baggy.

Ella va esbufegar, derrotada, i la pau va tornar a l'habitació de la nostra amiga Samantha Sherlock... Si més no, durant unes quantes hores.

LES CURIOSITATS DE LA BRILLY

Qui va inventar les termes?

L'ús d'edificis termals construïts damunt de fonts d'aigua calenta es remunta a les civilitzacions minoica i micènica (del 2700 aC al 1199 aC) i, més endavant, a la Grècia antiga. En aquells temps, les termes eren uns llocs austers i poc freqüentats: no va ser fins molt més tard, en l'època romana, que es van convertir en un lloc de benestar, i no solament per al cos, sinó també per a la vista!

El món de les termes

L'any 80 dC, l'emperador romà Titus va fer construir el primer edifici monumental destinat a uns banys públics amb jardins i una decoració refinada, però les termes més grans són les de Caracal·la (217 aC). Si mai visiteu Roma, aneu-hi a fer un volt!